

Korte bezinning voor bewustwording in de kerkenraad

Laat iemand hardop de volgende tekst voorlezen, onderdeel van een vlog van een christelijke vrouw met een misbruikverleden:

“Nog in mijn studententijd heb ik geprobeerd bij een predikant aan te kloppen. Ik kwam door angst en schaamte in die tijd niet verder dan te zeggen dat er ‘iets’ was tussen mij en mijn vader. Deze dominee dwong mij om in detail te benoemen wat er gebeurd was. Ik kon maar één ding aangeven. De rest was in de angst verstikt. Daarna ging de dominee bidden. Hij bad om vergeving en verzoening. Toen hij klaar was met het gebed vluchtte ik. De week erna vroeg hij hoe het ging, en ik zei: prima.”¹

Iedereen neemt in stilte een minuut de tijd om deze tekst te laten inwerken. Maak vervolgens met elkaar een rondje waarop u de volgende reflectieve vragen bespreekt:

- Als we ons proberen te verplaatsen in de student, hoe zou zij zich hebben gevoeld toen ze aanklopte bij de predikant?
- Hoe zou zij zich mogelijk gevoeld hebben toen ze ‘prima’ zei?
- Als we ons proberen te verplaatsen in de predikant, hoe zou hij zich gevoeld hebben toen hij de studente hoorde? En hoe zou hij zich mogelijk gevoeld hebben toen hij haar de week erna aansprak?
- Wat had de studente mogelijk nodig gehad om zich niet (zo) angstig en naar te voelen? Welke houding, woorden, gedrag of iets anders van de predikant waren passender geweest?
- Wat had de predikant beter kunnen beseffen, doen, voelen, of weten? Wat had de predikant zelf nodig gehad om meer adequaat te reageren?
- De veiligheid in een gesprek kan soms heel kwetsbaar zijn. Hoe doen wij dat zelf eigenlijk? Hoe dragen wij zelf bij aan de veiligheid in de omgang?
- Wat hebben wij zelf nodig om bij te dragen aan een veilige setting in de omgang met gemeenteleden?

¹ Bron: Esther Veerman estherveerman.wordpress.com